

In 1920 is het huis in tweeën verhuurd en wel aan de weduwe H. Offringa en aan mej. C. Roovers, huisnaaister. In het adresboekje van 1928 staat op dit adres de weduwe A. Claassen-Brunns vermeld. In 1964 woonde hier N.S. Roos-van der Valk en nu C.A.M. Meilink.

We kunnen uit deze schaarse gegevens opmaken, dat Onder de Boompjes 8 in de 19e eeuw een bescheiden volkswoning is geweest,

maar toch groot genoeg werd geacht een niet onbemiddeld figuur als een Daniël de Logie een onderkomen te verschaffen. Geen riant herenhuis als aan het Grote Oost maar toch een goed stukje volkshuisvesting uit die tijd, en als zodanig de moeite waard om bewaard te worden.

H.W. Saaltink

*) 3e jaargang, blz. 6-9, 56-60.

„OUD-HOORN” 65 JAAR

De Vereniging "Oud-Hoorn" viert dit jaar haar 65-jarig bestaan; een periode van even zoveel jaren monumenten wel en -wee, even zoveel opboksen tegen onverschilligheid, onbegrip en vernielzucht ten aanzien van een van de mooiste stadscentra van Nederland, namelijk de Hoornse binnenstad. In 1917 begonnen Kerkmeijer en de zijnen een vuist te maken om de afbraak en verloedering een halt toe te roepen; in 1982 is de strijd bij lange na niet beëindigd. "Oud-Hoorn" heeft geen kans op een A.O.W.-rustperiode.

De meest zorgwekkende gedacht, die heden ten dage rondwaart in de hoofden van beleidmakers is: een oud bouwwerk, een monument, uit de middeleeuwen of uit de twintigste eeuw, mag behouden blijven, maar dan op voorwaarde dat het - acuut - een nuttige functie heeft. Heeft het dat op een bepaald moment even niet, dan is dat jammer voor die erfenis uit het verleden, dat toonbeeld van vakmanschap en schoonheid...

Een oud schilderij in de kelders van een museum mag niet verscheurd worden. Daar staat gevangenisstraf op. Een lege vaas in een vitrine van een museum mag niet aan scherven geslagen worden. Een uitgelezen boek mag niet verbrand worden in het openbaar. Dat wekt onaangename

associaties op. Maar een "onnuttig" monument moet weg, geamoveerd heet dat in ambtelijke taal.

Gelukkig zijn er in en om Hoorn mensen die er tijd, moeite en geld voor over hebben om de aanwezige historische bouwkunst te bewaken.

Wel moeten er meer mensenbreinen doordrongen worden van het besef welk een toevallig, onschatbaar bezit we hebben in de vorm van die unieke land- en waterstad die Hoorn is.

Het heeft voor de jubilerende vereniging in 1982 niet zoveel zin nostalgisch terug te blikken naar het verleden, al is dat op zich echt wel boeiend. De toekomst is belangrijker, en die moet inhouden: méér belangstelling en méér begrip voor haar werkzaamheden.

De Vereniging "Oud-Hoorn" zal door haar activiteiten beslist niet rijk worden, maar zonder haar zou de stad en de gemeenschap van Hoorn een ongelooflijk stuk armer worden.

Deze laatste onbescheiden constatering mat zeker gedaan worden op de drempel naar een volgende periode in het bestaan van "Oud-Hoorn".

J.M. Baltus,
voorzitter.